

Uchwała nr 2934/2018
Rady Wydziału Prawa i Administracji
z dnia 24 października 2018 roku

w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych, z dyscypliny naukowej – prawo, Panu dr Adrianowi Niewęgłowskiemu.

Na podstawie art. 18 a ust. 11 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z późniejszymi zmianami w związku z § 43 ust. 1 pkt 5) Statutu Uniwersytetu Marii Curie – Skłodowskiej w Lublinie uchwalonego przez Senat Akademicki UMCS w dniu 14 czerwca 2006 roku z późniejszymi zmianami uchwała się, co następuje:

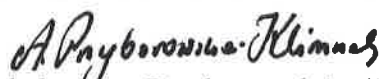
§ 1

Na podstawie wyników głosowania tajnego, Rada Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie - Skłodowskiej w Lublinie postanawia nie uwzględnić wniosku Komisji habilitacyjnej o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych, z dyscypliny naukowej – prawo, Panu dr. Adrianowi Niewęgłowskiemu. Protokół komisji skrutacyjnej oraz lista obecności uprawnionych do głosowania stanowią integralną część niniejszej uchwały.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Dziekan Wydziału Prawa i Administracji

Prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2017, poz. 1789, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, stopień doktora habilitowanego może zostać nadany osobie, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową. Osiągnięciem naukowym może być, w świetle art. 16 ust. 2 ustawy, dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części bądź jednotematyczny cykl publikacji. Jako podstawę wniosku habilitacyjnego ostatnio wymieniony przepis wskazuje również część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Rada Wydziału Prawa i Administracji wzięła pod uwagę następujące okoliczności.

W dniu 21 listopada 2017 r. Pan dr Adrian Niewęgłowski złożył do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów wniosek o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk prawnych, w dyscyplinie prawo, przedkładając jako osiągnięcie naukowe rozdział LIX pt. „Prawo własności przemysłowej w spółkach handlowych” opublikowany w pracy zbiorowej „System Prawa Prywatnego” Tom 14C, pod redakcją Pana prof. dr hab. Ryszarda Skubisza, C.H. Beck, Warszawa 2017, s. 865-1069 (łącznie ss. 204).

Pozostały dorobek naukowy Kandydata obejmuje ponad 70 publikacji naukowych: rozdziałów w publikacjach zbiorowych, artykułów w recenzowanych i punktowanych czasopismach naukowych oraz głos. Po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych Habilitant opublikował: 1 monografię, 33 wyodrębnione części w pracach zbiorowych, 18 artykułów, 13 glos. W 4 pracach zbiorowych udział Habilitanta wyraża się w więcej niż jednym rozdziale, dlatego liczba rozdziałów w pracach zbiorowych wynosi 47. Część publikacji napisana została we współautorstwie, dotyczy to 10 rozdziałów w pracach zbiorowych i 5 glos. W kategorii publikacji elektronicznych Habilitant wskazał 82 procedury w postaci interaktywnych diagramów i komentarzy w „LEX Nawigator. Prawo handlowe”, Wolters Kluwer 2013 (aktualizowane). Uczestniczył w 35 konferencjach naukowych, w tym wygłosił 13 referatów. Oprócz tego był członkiem komitetów organizacyjnych 8 konferencji. Brał udział w projekcie badawczym (jako wykonawca) pt.: „Ochrona dorobku kulturalnego w świetle prawa autorskiego w dobie gospodarki opartej na wiedzy” w latach 2010-2014. Jest współautorem (z prof. dr hab. Marią Poźniak-Niedzielską) opinii prawnej z dnia 20 listopada 2016 roku w sprawie statusu prawnego środków pieniężnych, pochodzących w szczególności ze spłat kredytów i pożyczek jako składników przedsiębiorstwa banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej w upadłości. W zakresie działalności organizacyjnej Pan dr Adrian Niewęgłowski był członkiem Komisji Senatu UMCS do spraw współpracy z gospodarką w latach 2012-2016, członkiem Zespołu ds. opracowywania „Regulaminu zarządzania własnością intelektualną UMCS”. Jest członkiem Rady Nadzorującej Centrum Transferu Wiedzy i Technologii UMCS. Oprócz tego, pełnił funkcję kierownika studiów podyplomowych „Ochrona danych osobowych” prowadzonych na WPiA UMCS. Kandydat jest też członkiem komitetu redakcyjnego czasopisma: Theory and Practice of Intellectual Property. Journal of Research Institute of Intellectual Property of National Academy of Legal Science of Ukraine oraz członkiem rady programowej czasopisma: „Prace Naukowe z Prawa Spółek i Prawa Własności Intelektualnej”.

Pan dr Adrian Niewęgłowski prowadził zajęcia z zakresu prawa handlowego, ochrony własności intelektualnej, prawa autorskiego w Internecie, umów w prawie własności intelektualnej, prawa patentowego, prawa wzorów przemysłowych, prawa spółdzielczego,

prawa o stowarzyszeniach, prawa handlowego, obrotu gospodarczego w Internecie. Kandydat opracował program studiów podyplomowych „Ochrona Danych Osobowych” oraz pełnił funkcję ich Kierownika. Od 2011 roku pełni funkcję opiekuna Koła Naukowego Prawa Własności Intelektualnej. Kandydat prowadził wykłady w ramach podyplomowego Studium „Kształcenia kadry akademickiej do roli wykładowców przedmiotu ochrona własności intelektualnej” utworzonego na wydziale Biologii i Biotechnologii UMCS. Oprócz tego od 2009 roku prowadzi zajęcia z zakresu prawa gospodarczego i handlowego dla aplikantów adwokackich organizowane przez Okręgową Radę Adwokacką w Siedlcach.

W dniu 6 marca 2018 r. Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów powołała komisję habilitacyjną w następującym składzie: prof. zw. dr hab. Anna Walaszek-Pyziół – przewodnicząca Komisji, recenzenci: dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. nadzw. USz, dr hab. Aleksander Kappes, prof. nadzw. UŁ, dr hab. Piotr Wiórek; członkowie: dr hab. Joanna Kruczalak-Jankowska, prof. nadzw. UG, dr hab. Eligiusz Krześniak, prof. nadzw. UŁazarskiego oraz dr hab. Katarzyna Kopaczyńska-Pieczniak, prof. nadzw. UMCS – sekretarz.

W dniu 12 października 2018 r. o godz. 9.00 na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie rozpoczęło się posiedzenie Komisji Habilitacyjnej powołanej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego Pana dra Adriana Niewęglowskiego. Posiedzenie odbyło się z udziałem wszystkich członków Komisji.

W postępowaniu habilitacyjnym zostały przedłożone trzy negatywne recenzje: Pana dr. hab. Aleksandra Kappesa, prof. nadzw., Pana dr. hab. Zbigniewa Kuniewicza, prof. nadzw. i Pana dr. hab. Piotra Wiórka.

Pan dr. hab. Aleksander Kappes, prof. nadzw. w swojej recenzji pozytywnie ocenił dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny Habilitanta. Wśród obszarów badawczych, w ramach których porusza się Habilitant wyznaczył: ogólne zagadnienia prawa własności przemysłowej, zagadnienia prawa nieuczciwej konkurencji, prawo autorskie, umowy w obrocie gospodarczym, problematykę cywilnoprawną prac badawczych i ich wyników. Według dr. hab. A. Kappesa prof. nadzw. pozostały dorobek ilościowo znacznie przekracza liczbę zwyczajowo wymaganą od Habilitanta. Wartość naukową wielu z tych publikacji ocenił wysoko. Wskazał, że trudno merytorycznie odnieść się do wszystkich wymienionych publikacji. Dlatego ograniczył się do Jego zdaniem najistotniejszych: „System Prawa Handlowego” T.3 Prawo własności przemysłowej (red. E. Nowińska, K. Szczepanowska-Kozłowska), Warszawa 2015. Habilitant opracował fragmenty rozdziału I, Pojęcie własności przemysłowej, pkt. 1.2. Dobra niematerialne jako przedmiot stosunku cywilnoprawnego oraz „System Prawa Prywatnego” T.14B, Prawo własności przemysłowej (red. R. Skubisz), wyd. 2, Warszawa 2017. Rozdział XXVII. Postępowanie w sprawie udzielenia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego.

Habilitant brał udział w wielu konferencjach naukowych, na 13 wygłaszając referaty, co uznał za wynik ponadprzeciętny w przypadku adiunkta. Brał udział w komitetach organizacyjnych 8 konferencji naukowych. Jest członkiem komitetu redakcyjnego ukraińskiego czasopisma wyspecjalizowanego we własności intelektualnej i członkiem rady programowej polskiego czasopisma naukowego obejmującego prawo spółek i prawo własności intelektualnej. Kandydat jest członkiem towarzystwa naukowego Pro Scientia Iuridica. Prowadzi zajęcia dla aplikantów adwokackich.

Dorobek dydaktyczny Pana dra Adriana Niewęglowskiego obejmuje prowadzenie zajęć ze studentami z zakresu: prawa handlowego, prawa własności przemysłowej i prawa przedsiębiorców i jest wysoko oceniany przez studentów.

Recenzent stwierdził, że opracowanie wskazane jako osiągnięcie naukowe „Prawo własności przemysłowej w spółkach handlowych” stanowiące rozdział LIX tomu 14C pracy zbiorowej „System Prawa Prywatnego”, pod redakcją R. Skubisza, Warszawa 2017 według A.

Kappesa oparte jest niewątpliwie na dużym zakresie literatury, w niewielkiej części także zagranicznej. Podstawa bibliograficzna tego opracowania nie wzbudza zastrzeżeń. Autor nie pominął żadnej istotnej pozycji z krajowej literatury przedmiotu. Dotyczy to też wykorzystanego orzecznictwa. Jego zdaniem opracowanie wskazane jako osiągnięcie naukowe obejmuje wiele szczegółowych problemów. Habilitant używa metody prawnodogmatycznej i czyni to w sposób poprawny. Metoda ta jest charakterystyczna dla pracy badawczej w naukach prawnych w zakresie badań o charakterze pierwotnym. Język, jakim posługuje się Kandydat, jest poprawny i precyzyjny. W ocenie Recenzenta opracowanie wskazane przez Habilitanta jako osiągnięcie naukowe ma jedynie charakter systematyzujący i nie przejawia się w badaniach własnych, owocujących dodaniem nowej jakości do już istniejącego dorobku nauki. Recenzent podkreślił, że opracowania w pracy zbiorowej, pisanej pod redakcją, choćby dotyczyły najbardziej skomplikowanych zagadnień, *ex definitione* nie mają charakteru samodzielnego.

Pan dr hab. Aleksander Kappes, prof. nadzw. stwierdził, że ocena pozostałego dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego jest zadowalająca, ale nie ma wpływu na konkluzję recenzji z uwagi na negatywną ocenę osiągnięcia naukowego. Mimo pozytywnej oceny pozostałego dorobku naukowego Pana dr. Adriana Niewęglowskiego, nie można uznać, według Recenzenta, że swoim opracowaniem przedstawionym jako osiągnięcie naukowe wniósł znaczny wkład w rozwój prawa prywatnego. Tym samym należy uznać, że Kandydat nie spełnia przesłanki określonej w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowych oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 z późn. zm.).

Pan dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. nadzw. w swojej recenzji zwrócił uwagę, że problematyka praw własności przemysłowej była w literaturze prawniczej z zakresu prawa spółek wielokrotnie rozważana. Jednak nowatorskie podejście Autora do podjętego tematu badawczego polega na tym, iż prześledził On losy praw własności przemysłowej na różnych etapach funkcjonowania spółek handlowych. Jednak w opracowaniu Habilitant nie wskazał celu badawczego, przyświecającego prowadzonym badaniom. Recenzent stwierdził, że w najobszerniejszym fragmencie pracy Kandydat przedstawił poszczególne prawa własności przemysłowej z punktu widzenia spełnienia przez nie kryteriów zdolności aportowej. Kwalifikacja niektórych wyróżnionych w pracy kryteriów zdolności aportowej może być przedmiotem dyskusji. Jednak zdaniem Recenzenta Autor trafnie zwrócił uwagę na problem dotyczący terminu wniesienia aportu do spółki, przy czym to zagadnienie występuje tylko w spółkach osobowych. Recenzent wskazał, że na aprobatę zasługuje postulat Autora, by termin wniesienia wkładu do spółek osobowych był ściśle oznaczony. Pan dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. nadzw., podkreślił precyzyjny, komunikatywny język opracowania oraz dobry poziom strony edytorskiej ocenianej pracy. Stwierdził, że dorobek naukowy Habilitanta jest rozległy tematycznie i satysfakcjonujący pod względem liczbowym. W Jego ocenie tzw. pozostały dorobek naukowy świadczy o tym, że Habilitant wykazuje się istotną aktywnością naukową. Również dorobek dydaktyczny oraz popularyzatorski Habilitanta ocenił pozytywnie. W podsumowaniu Recenzent stwierdził, że „Prawo własności przemysłowej w spółkach handlowych” stanowiące rozdział LIX tomu 14C pracy zbiorowej „System Prawa Prywatnego”, pod redakcją R. Skubisza nie stanowi znacznego wkładu Autora w rozwój dyscypliny naukowej – prawo. Natomiast pozostały dorobek naukowy Habilitanta świadczy o tym, że wykazuje się On istotną aktywnością naukową, dydaktyczną i organizatorską.

Pan dr hab. Piotr Wiórek wskazał, że nie ma zastrzeżeń do działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej Habilitanta. Pomimo to nie uważa, żeby wskazane przez niego osiągnięcie naukowe w postaci publikacji „Prawo własności przemysłowej w spółkach handlowych” stanowiące rozdział LIX tomu 14C pracy zbiorowej „System Prawa Prywatnego”, pod redakcją R. Skubisza, Warszawa 2017, spełniało warunki określone w

ustawie. Zdaniem Recenzenta wskazany rozdział stanowi rzetelne, sporządzone pracownice i w sposób skrupulatny opracowanie relewantne praktycznie o charakterze komentarzowym. Zawarte w opracowaniu uwagi własne Autora świadczą o jego praktycznym podejściu, samodzielności i sprawnym poruszaniu się po przedstawianych zagadnieniach. Nie można odmówić temu opracowaniu cech nowości, która sprowadza się do całościowego ujęcia omawianej problematyki poprzez uzupełnienie zagadnień związanych z wnoszeniem wkładów w postaci praw własności przemysłowej do spółek handlowych o kwestie związane z funkcjonowaniem tych praw w toku bieżącej działalności spółek oraz wpływem wszczęcia postępowania likwidacyjnego, upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego spółek handlowych na te prawa. Recenzent podkreślił, że od osiągnięcia naukowego, nawet jeśli ustawodawca pozwala, aby stanowiła je część pracy zbiorowej, będąca indywidualnym wkładem autora, należy oczekiwać takiej samej, jak w przypadku monografii, merytorycznej oryginalności i doniosłości.

Podczas posiedzenia Komisji wypowiedzieli się też jej członkowie, przewodniczący i sekretarz. W opinii Pani dr hab. Joanny Kruczałak-Jankowskiej, prof. nadzw. UG, zainteresowania naukowe Habilitanta są rozległe, dorobek naukowy jest obszerny ilościowo, a składające się nań publikacje są nowatorskie, interesujące i różnorodne tematycznie. Jego aktywność w postaci udziału w konferencjach znacznie przekracza przeciętny zakres takiego uczestnictwa. Uznała, że Autor przedstawił do oceny dzieło, które ze swej natury nie ma charakteru samodzielnego opracowania i nie spełnia wymogów określonych w art. 16 ustawy.

Pana dr hab. E. Krześniak, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego podzielił poglądy reprezentowane przez Recenzentów, stwierdzając, że dorobek naukowy oraz osiągnięcia dydaktyczne Kandydata ocenia pozytywnie. Jednak przedłożone przez Niego opracowanie nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej – prawo. Stanowi wkład Autora w działalność popularyzatorską w obszarze szeroko rozumianej kultury prawnej. Zdaniem dr hab. E. Krześniaka, prof. nadzw., sam charakter opracowania tego rodzaju, jakim jest „System Prawa Prywatnego”, jak i treść tomu 14C tego Systemu, obarczone są swoistą „systemową” wadą, przynajmniej z punktu widzenia doniosłości w postępowaniu habilitacyjnym.

Dr hab. K. Kopaczyńska-Pieczniak, prof. nadzw. UMCS zgodziła się z wypowiedzią recenzenta, dr hab. A. Kappesa prof. nadzw. Podkreśliła w szczególności, że opracowania w postaci pracy zbiorowej pisanej pod redakcją naukową ex definitione nie mają charakteru samodzielnego.

Przewodnicząca Komisji – Pani prof. dr hab. Anna Walaszek-Pyziół stwierdziła, że podziela poglądy Recenzentów i członków Komisji. W Jej ocenie „System Prawa Prywatnego” jest to całościowe opracowanie istniejącego dorobku naukowego. Zwróciła uwagę, że opracowanie Habilitanta stanowi obszerne i rzetelne przedstawienie dotychczasowego stanu wiedzy w zakresie własności przemysłowej w spółkach handlowych i może stanowić punkt wyjścia dla dalszych pogłębionych badań. Zarzuciła, że we wskazanym opracowaniu brak nowych, ważnych i twórczych ustaleń i wniosków, które mogłyby zostać uznane za istotny wkład w rozwój nauki prawa handlowego i prawa własności przemysłowej. Pozostały dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny Kandydata jest obszerny oraz wartościowy. W konkluzji Pani Przewodnicząca stwierdziła, że osiągnięcie naukowe dra Adriana Niewęglowskiego, będące podstawą wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego nie stanowi znacznego wkładu w rozwój nauki prawa – w dyscyplinie prawo w rozumieniu art. 16 ustawy z dnia 14 czerwca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, a w konsekwencji nie spełnia wszystkich kryteriów warunkujących nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Jak wynika z protokołu posiedzenia Komisji Habilitacyjnej większość jej członków podzieliła pogląd dr hab. A. Kappesa, prof. nadzw., zgodnie z którym rozdziały w pracach zbiorowych takich, jak „System Prawa Prywatnego”, ex definitione nie mają charakteru

samodzielnego.

Po dyskusji Komisja przystąpiła do głosowania, czy należy pozytywnie zaopiniować wniosek Kandydata o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego. W jawnym głosowaniu wzięło udział 7 osób. Oddano 7 ważnych głosów: 0 głosów za; 0 wstrzymujących się i 7 głosów przeciwnych. Ze względu na to, że decyzja Komisji była przeciwko nadaniu stopnia dra habilitowanego, Przewodnicząca zaproponowała przeprowadzenie głosowania w sprawie odmowy nadania dr Adrianowi Niewęgłowskiemu stopnia doktora habilitowanego. W głosowaniu jawnym wzięło udział 7 osób. Oddano 7 ważnych głosów: 7 głosów za; 0 wstrzymujących się i 0 głosów przeciwnych

Komisja Habilitacyjna podjęła zatem uchwałę, w której stwierdziła, że dorobek naukowy Pana dra Adriana Niewęgłowskiego nie stanowi znacznego wkładu w rozwój nauk prawnych i nie spełnia wymagań określonych w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

Stanowisko Komisji, w imieniu jej Przewodniczącej, przedstawiła na posiedzeniu Rady Wydziału Prawa i Administracji UMCS w dniu 24 października 2018 r. sekretarz Komisji, Pani dr hab. Katarzyna Kopaczyńska-Pieczniak, prof. nadzw. UMCS. Zreferowała przebieg postępowania habilitacyjnego i posiedzenia Komisji.

Pani Dziekan prof. dr hab. Anna Przyborowska-Klimczak przedstawiła treść pisma skierowanego do Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, następujących osób: Pani prof. dr hab. Moniki Czajkowskiej-Dąbrowskiej z Uniwersytetu Warszawskiego, Pana prof. dr. hab. Ryszarda Markiewicza z Uniwersytetu Jagiellońskiego, Pana prof. dra hab. Andrzeja Matlaka z Uniwersytetu Jagiellońskiego, Pana prof. dra hab. Jacka Napierały z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, Pani prof. dr hab. Aurelii Nowickiej z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, Pana prof. dr hab. Adama Olejniczaka z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, Pana prof. dr hab. Stanisława Sołtysińskiego z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, Pani prof. dr hab. Elżbiety Traple z Uniwersytetu Jagiellońskiego, Pani dr hab. Heleny Żakowskiej-Henzler, prof. nadzw. z Instytutu Nauk Prawnych PAN prezentującego stanowisko w sprawie, czy osiągnięcie naukowe w postaci publikacji „Prawo własności przemysłowej w spółkach handlowych” stanowiące rozdział LIX tomu 14C pracy zbiorowej „System Prawa Prywatnego”, pod redakcją R. Skubisza, Warszawa 2017 stanowi „znaczący wkład w rozwój polskiej doktryny w rozumieniu powołanej wyżej ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Zdaniem w/w osób twierdzenie, że publikacja Habilitanta zamieszczona w Systemie Prawa Prywatnego nie ma samodzielnego charakteru i nie może być wskazywana jako osiągnięcie naukowe w rozumieniu art.16 ust. 2 Ustawy jest sprzeczne z powołanym przepisem. Sygnatariusze listu podkreślili, że rozdział autorstwa Habilitanta w tomie 14C stanowi pierwsze w polskiej literaturze opracowanie monograficzne poświęcone funkcji praw własności przemysłowej w majątku spółek handlowych w różnych stadiach ich istnienia, począwszy od fazy ich tworzenia, przekształcenia aż do likwidacji. Zazaczyli ponadto, że w toku wielu postępowań habilitacyjnych i o tytuł naukowy nie budziło dotąd wątpliwości, że publikacje zamieszczone w „Systemie Prawa Prywatnego” mogą stanowić podstawę nie tylko uzyskania stopnia doktora habilitowanego, lecz również tytułu naukowego profesora (pełny tekst pisma w załączeniu do akt sprawy).

Następnie wywiązała się dyskusja, w której głos zabrał m.in. pan prof. dr hab. Ryszard Skubisz przytaczając przykłady postępowań habilitacyjnych, które odbyły się z pozytywnym skutkiem na Uniwersytecie Wrocławskim i Uniwersytecie Łódzkim, a podstawą ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego był rozdział w „Systemie”. Jego zdaniem Komisja habilitacyjna z góry przekreśliła System, jako formę twórczości naukowej i zarazem podstawę wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego. W nauce nie ma form

wypowiedzi z definicji odtwórczych. Wszystko zależy od nakładu pracy, warsztatu i kreatywności autora. Zdaniem prof. Skubisza, Komisja oparła się na nieuprawnionym założeniu, że rozdziały w Systemie Prawa Prywatnego są z natury rzeczy niesamodzielne i odtwórcze. Tymczasem założeniem Systemu Prawa Prywatnego jest zapewnienie autorom swobody w zakresie twórczej wypowiedzi. Na podstawie rozdziałów w Systemie Prawa Prywatnego wielu polskich uczonych uzyskało tytuł profesora nauk prawnych. Pan dr Adrian Niewęglowski, analizując kwestie wcześniej poruszane w piśmiennictwie, czyni to głębiej w stosunku do dotychczasowych wypowiedzi i wygłasza autorskie koncepcje, wymagające obszernej wiedzy w obszarze prawa własności przemysłowej.

Prof. dr hab. R. Skubisz zaznaczył, że rozdział Habilitanta jest pierwszym tego typu opracowaniem w polskim piśmiennictwie. Nicą przewodnią Jego pracy jest charakterystyka funkcjonowania praw na dobrach niematerialnych w poszczególnych fazach istnienia spółki. Takie podejście jest niespotykane również w obcojęzycznym piśmiennictwie. Pozwoliło Autorowi zająć stanowisko w szeregu niedyskutowanych dotąd lub kontrowersyjnych kwestiach w krajowej literaturze przedmiotu. Już sposób podejścia do przedmiotu badań świadczy zatem o twórczym charakterze opracowania. Ten nowatorski charakter można zaobserwować w zaproponowanej terminologii i stawianych tezach. Prof. dr hab. Ryszard Skubisz wyraził przekonanie, że podstawowe osiągnięcie dra Adriana Niewęglowskiego, jak i jego pozostały dorobek naukowy stanowią znaczny wkład do nauki prawa własności przemysłowej.

Pan prof. dr hab. Mirosław Nazar wskazał, że w dwóch recenzjach wyrażony został pogląd, że niejako z natury rzeczy podlegające ocenie osiągnięcie naukowe dr. A. Niewęglowskiego w postaci rozdz. LIX pt. „Prawa własności przemysłowej w spółkach handlowych” w tomie 14C Systemu Prawa Prywatnego nie może być uznane za odpowiadające ustawowemu wymogowi znacznego wkładu autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej (art. 16 ust. 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki). Sprzeciw wzbudza twierdzenie Recenzenta, że opracowanie Habilitanta „z natury rzeczy” nie ma takiego (tzn. twórczego i samodzielnego) charakteru, ponieważ, jak stwierdził Recenzent, opracowania systemowe, choćby najbardziej rzetelne, pogłębione i kompleksowe stanowią jedynie zestawienie i usystematyzowanie stanu nauki i orzecznictwa z opracowanej dziedziny, a praca badawcza autora nad rozdziałem Systemu jest pracą nad cudzymi (niekiedy także własnymi) opracowaniami. Zdaniem Recenzenta taka praca ma charakter odtwórczy, zaś wydawnictwa takie, jak System Prawa Prywatnego stanowią opracowanie istotnego dorobku i wkładu doktryny prawa w rozwój dyscypliny, zawartego w wypowiedziach nauki i orzecznictwa, ale same w sobie nie stanowią takiego znacznego wkładu. Recenzent ponadto na wstępie recenzji przed merytoryczną oceną opracowania Habilitanta i odrzucając, bez uzasadnienia, oświadczenie redaktora naukowego tomu 14 Systemu, w którym zamieszczone zostało opracowanie Habilitanta, kilku współautorów tego tomu i samego Habilitanta, przyjął kolejne założenie. Uznał, że opracowania zamieszczone w dziele zbiorowym pod redakcją naukową choćby nawet dotyczyły skomplikowanych zagadnień, to *ex definitione* nie mają charakteru samodzielnego. Pod tak ujęte założenia formalne, przyjęte, *nota bene*, już na przedpolu merytorycznej analizy podstawowego opracowania Habilitanta, sformułowane zostały następnie negatywne oceny merytorycznej doniosłości tego opracowania. Oceny dezawuuujące twórczą wartość naukową i samodzielność opracowań zamieszczonych w Systemie Prawa Prywatnego sformułowały osoby nie będące, z wyjątkiem dr. hab. A. Kappesa, autorami fragmentów zamieszczonych dotychczas w ponad dwudziestu tomach Systemu. Dr hab. A. Kappes jest zaś autorem jednego paragrafu w t. 9 Systemu („Prawo zobowiązań – umowy nienazwane”). Takie doświadczenie autorskie jest zbyt skromne, aby kategorycznie formułować krańcowo negatywną opinię o jakości i wartości wkładu innych autorów

fragmentów poszczególnych tomów Systemu Prawa Prywatnego.

Prof. dr hab. M. Nazar podkreślił, że przytoczone wnioski i oceny Recenzentów oraz członków Komisji Habilitacyjnej nasuwają poważne zastrzeżenia, ponieważ Recenzenci i członkowie Komisji nie powołują żadnych recenzji Systemu Prawa Prywatnego, które wspierałyby ich negatywną ocenę wartości opracowań systemowych. Nie przytaczają żadnych przykładów w postaci fragmentów wielotomowego Systemu Prawa Prywatnego na poparcie swoich tez.

Zdaniem prof. dr hab. M. Nazara Recenzenci i inni członkowie Komisji Habilitacyjnej, formułując apriorycznie swoją negatywną ocenę opracowań systemowych jako odtwórczych i niesamodzielnych pominęli utrwaloną już praktykę w postępowaniach awansowych habilitacyjnych i profesorskich, w których za istotne osiągnięcie naukowe kandydata do stopnia albo tytułu naukowego uznaje się właśnie opracowania w postaci fragmentu Systemu Prawa Prywatnego lub innego Systemu (np. postępowanie habilitacyjne dr. hab. Michała Wojewody przeprowadzone na WPiA Uniwersytetu Łódzkiego; postępowanie habilitacyjne dra hab. Jerzego Korczaka przeprowadzone na WPiA Uniwersytetu Wrocławskiego). W dwóch postępowaniach awansowych profesorskich przeprowadzonych na WPiA UMCS za znaczącą część dorobku naukowego uzasadniającą nadanie tytułu naukowego profesora nauk prawnych uznano także fragmenty Systemu Prawa Prywatnego potraktowane przez Recenzentów i pozostałych członków Komisji Awansowej za samodzielne opracowania monograficzne. Takie ustalenia zostały poczynione w postępowaniu awansowym prof. dra hab. Mirosława Nazara i Pana prof. dra hab. Andrzeja Jakubeckiego. Trzeba dodać, że także w postępowaniach awansowych profesorskich przeprowadzonych na innych wydziałach prawa w sprawach pracowników naukowych – cywilistów za osiągnięcie naukowe, jak wymaga tego ustawa o stopniach i tytule naukowym, współtworzące dorobek i to znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym uznawano opracowania w postaci fragmentów Systemu Prawa Prywatnego. Warto przytoczyć fragmenty opinii sporządzonych w profesorskim postępowaniu awansowym prof. dra hab. M. Nazara, w których wrażona została także ocena wartości naukowej i twórczej obszernych fragmentów zamieszczanych w poszczególnych tomach „Systemu Prawa Prywatnego”. Prof. dr Zbigniew Radwański (autor recenzji dorobku prof. Nazara i zarazem redaktor naczelny Systemu) wyraził m.in. opinię, że publikację M. Nazara w postaci rozdziału w t. 11 Systemu zatytułowanego „Ustawowy ustrój majątkowy - wspólność ustawowa”, o objętości niemal 200 stron, niewątpliwie należy traktować tak jak odrębną monografię. Wskazał, że zawiera ona wartościowe ustalenia teoretyczne owej szczególnej wspólności majątkowej małżonków, i to w nowej postaci ukształtowanej nowelą z 2004 r., ujęte przy tym w aspekcie porównawczo-prawnym i historycznym oraz w porównaniu do innych typów wspólności majątkowych i że uwzględnia zagadnienia szerzej nie podejmowane w literaturze, a bardzo trudne, i o dużej doniosłości praktycznej, różnie interpretowane, a więc zasługą autora jest przyczynienie się do **rozwikłania** tych wątpliwości. Inny recenzent dorobku M. Nazara w postępowaniu awansowym, prof. dr hab. Małgorzata Pyziak – Szafnicka, za doniosłe publikacje uznała opracowanie dwóch obszernych rozdziałów w 11 tomie Systemu Prawa Prywatnego, a mianowicie - rozdziału VI, zatytułowanego: *Ustawowy ustrój majątkowy - wspólność ustawowa* oraz rozdziału XI *Konkubinaty*. Merytoryczną ocenę tych opracowań poprzedziła uwagą ogólną na temat rangi naukowej fragmentów Systemu Prawa Prywatnego, całkowicie odmienną od opinii w tej kwestii wyrażonej przez dwóch recenzentów w postępowaniu habilitacyjnym dr. A. Niewęgłowskiego i ocen sformułowanych przez innych członków tej komisji. Prof. dr hab. Małgorzata Pyziak – Szafnicka stwierdziła mianowicie, że rozmiary Systemu Prawa Prywatnego sprawiają, że opracowania poszczególnych zagadnień (rozdziałów) są bardzo obszerne, oparte na wyczerpującej analizie dotychczasowego dorobku nauki i orzecznictwa. Autorzy nie

ograniczają się do zrelacjonowania stanu doktryny i judykatury, ale sięgają do prawa obcego, wzorów europejskich, prezentują krytyczne oceny, formułują własne stanowisko, a także opinie *de lege ferenda*. W konsekwencji, poszczególne rozdziały, choć wydawane jako części dzieła zbiorowego, mają charakter opracowań monograficznych. Według recenzentki w każdym razie, taki charakter ma na pewno napisane przez M. Nazara opracowanie poświęcone wspólności ustawowej, a taką ocenę uzasadnia sposób potraktowania tematu, obszerność rozważań i ich wysoki poziom naukowy.

Prof. dr hab. M. Nazar zwrócił w rezultacie uwagę, że z przytoczonych opinii dwojga profesorów, w tym prof. Z. Radwańskiego, będącego naczelnym redaktorem Systemu Prawa Prywatnego, zupełnie inaczej niż z ogólnikowej i apriorycznej oceny wartości wszystkich bez wyjątku opracowań systemowych sformułowanej przez członków Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu awansowym dr. A. Niewęgłowskiego, wynika że przynajmniej niektóre fragmenty Systemu Prawa Prywatnego mogą być uznane za równoważne opracowaniu w postaci odrębnej monografii, spełniającej wymogi ustawowe w postępowaniach awansowych zmierzających do nadania stopnia albo tytułu naukowego.

Gdyby przyjąć za poprawne rozumowanie Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym dr. A. Niewęgłowskiego w kwestii niesamodzielnosci, rzekomo - *ex definitionae*, opracowań zamieszczonych w publikacjach zbiorowych, to należałoby sformułować konsekwentnie *per reductio ad absurdum* niedorzeczny wniosek, że każda publikacja zamieszczona w wydawnictwie redagowanym jest niesamodzielną, a niektóre z nich, mianowicie te, które zostały zamieszczone w opracowaniach typu system prawa są ponadto wyłącznie odtwórcze. Trzeba też zauważyć, że żadne poważne wydawnictwo nie wyda pracy zbiorowej bez redakcji naukowej całości. Dotyczy to nie tylko opracowań systemowych, lecz przecież także ksiąg pamiątkowych, jubileuszowych i pokonferencyjnych. Podążając i w tym wypadku tokiem rozumowania Komisji Habilitacyjnej należałoby uznać, że opracowania zamieszczone w tak wydawanych księgach zbiorowych także nie są opracowaniami samodzielnymi. Tymczasem o zaliczeniu do kategorii liczących się publikacji decyduje zamieszczenie ich w prestiżowych wydawnictwach – recenzowanych i redagowanych.

Komisja z naciskiem podkreślała niesamodzielnosc opracowania rozdziału zamieszczonego w Systemie Prawa Prywatnego, ale, pozytywnie oceniając pozostały dorobek Habilitanta, w którym znajdują się przecież publikacje ogłoszone także w pracach zbiorowych wydanych pod redakcją, nie stawia już zarzutu o braku samodzielności autorskiej tych publikacji dr. A. Niewęgłowskiego. Z niewiadomego powodu Komisja sformułowała zarzut niesamodzielnosci autorskiej tylko pod adresem opracowania Habilitanta, które zostało zamieszczone w Systemie Prawa Prywatnego (i to pomimo stosownych oświadczeń Habilitanta, Redaktora Naukowego tomu i innych współautorów o indywidualnym, samodzielnym autorskim wkładzie pana dr. A. Niewęgłowskiego w treść tomu).

Z przedstawionych wcześniej wywodów Komisji Habilitacyjnej w zasadzie wynika pośrednio wniosek, że przepis art. 16 ust. 2 pkt 3 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym stanowiący, iż tzw. osiągnięcie naukowe habilitanta może stanowić „część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego” jest przepisem bezprzedmiotowym, skoro, jak twierdzi Komisja opracowania w postaci pracy zbiorowej pisanej pod redakcją naukową *ex definitionae* nie mają charakteru samodzielnego.

Odnosnie do zarzutu Komisji Habilitacyjnej (w tym – recenzentów) o braku należytego pogłębienia przez Habilitanta rozważań w opracowaniu fragmentu Systemu, trzeba zauważyć, że ten zarzut nie został należycie uzasadniony, a w zasadzie sformułowany jest bez uzasadnienia. Trudno bowiem uznać za takie uzasadnienie dominujące w recenzjach uwagi polemiczne i uwagi natury warsztatowej. Zarzut tego rodzaju jest poważnym zarzutem

metodologicznym i dlatego wymaga należytego uzasadnienia.

Konkludując, prof. dr hab. M. Nazar podniósł, że należy odrzucić uchwałę Komisji habilitacyjnej wyrażającą opinię w sprawie odmowy nadania dr. A. Niewęgłowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych. Takie stanowisko będzie zasadne nie tylko ze względu na nieprzekonywujące uzasadnienie uchwały Komisji w części dotyczącej oceny podstawowego opracowania Habilitanta (bo pozostała część aktywności naukowej, organizatorskiej i dydaktycznej została pozytywnie podsumowana, w tym zakresie – zasadnie, zwłaszcza ze względu na znaczny i wartościowy dorobek naukowy Habilitanta obejmujący ponad 60 publikacji). Za odmową przyjęcia uchwały Komisji przemawia także konieczność zapobieżenia ukształtowaniu na WPiA UMCS szkodliwego precedensu, który w kolejnych postępowaniach awansowych mógłby zostać *a limine* wykorzystany merytorycznie bezzasadnie do formułowania negatywnych ocen dorobku naukowego osób ubiegających się o awans naukowy (w postępowaniu habilitacyjnym albo profesorskim), jeżeli taki dorobek miałby postać fragmentu lub fragmentów dzieł zbiorowych, w szczególności takich, jak systemy prawa.

Głos w dyskusji zabrał Pan prof. dr hab. Andrzej Jakubecki, mówiąc, że po zapoznaniu się z materiałami przekazanymi członkom Rady Wydziału dotyczącymi postępowania habilitacyjnego Pana dr Adriana Niewęgłowskiego i z przedłożonymi recenzjami Pana dr hab. Piotra Wiórka i Pana dr hab. Aleksandra Kappesa, prof. nadzw. sprawę odebrał bardzo osobiście. Przykrym jest to, co pisze Pan dr hab. Piotr Wiórek, który jest autorem, części komentarza powstającego całkowicie samodzielnie, pod Jego redakcją. Wypowiada to również z perspektywy współautorstwa i redakcji tomu Systemu Prawa Procesowego Cywilnego oraz współautorstwa w tym samym tomie, którego współautorem jest Pan dr Adrian Niewęgłowski. Podkreślił, że wywody zawarte w opracowaniu Pana dra Adriana Niewęgłowskiego znalazły pozytywny odbiór. Czytając obie recenzje wcześniej przywołanych autorów, ma się wrażenie, że są to recenzje pozytywne z konkluzją negatywną.

Głos w dyskusji zabrał Pan dr hab. Sławomir Patyra, prof. nadzw., który nawiązał do recenzji pozytywnych w treści, a negatywnych w konkluzji i odniósł się do sprawy natury formalnej dotyczącej oświadczeń. Przypomniał, że jeżeli istnieją jakieś wątpliwości, co do dokumentacji Kandydata przedłożonej w postępowaniu habilitacyjnym, Komisja może zgodnie z art. 20 ust.10 ustawy zaprosić na posiedzenie Komisji Habilitacyjnej Kandydata i wątpliwości z Jego udziałem rozstrzygnąć. W tym przypadku Komisja z tej możliwości nie skorzystała. Cała sprawa, którą się zajmuje Rada Wydziału jak w soczewce skupia mankamenty procedury habilitacyjnej, związanej z brakiem w istocie transparentności postępowania, którego największą gwarancją było w poprzedniej procedurze kolokwium habilitacyjne. W trakcie kolokwium Kandydat mógł się odnieść do zarzutów przed obliczem Rady Wydziału. Pojawiające się określenie, że „dzieło mówi samo za siebie” jest zupełnie bezpodstawne, bo na posiedzeniu Komisji nie może się samo bronić – nie posiada zdolności mówienia, w związku z tym dorobek oceniany przez Komisję zdany jest na ocenę członków Komisji i ocena ta wyznaczana może być przez determinanty inne niż meritum. Pan dr hab. Sławomir Patyra, prof. nadzw. wskazał, że zapoznał się z przedłożoną dokumentacją Pana doktora Adriana Niewęgłowskiego i doliczył się wielu zarzutów do Jego opracowania naukowego z tym, że część z zarzutów ma charakter chybiony i są wynikiem nie dość uważnej lektury. W szczególności dotyczy to tych zarzutów, że coś w opracowaniu nie zostało ujęte. Habilitant w swoim piśmie podaje konkretne odpowiedzi (strony) na zarzuty skierowane pod Jego adresem. Treść dokumentów, które zostały sporządzone przez Komisję, i odpowiedź na zarzuty Pana dr Adriana Niewęgłowskiego wywołuje żal, że Kandydat nie może bezpośrednio odnieść się do zarzutów skierowanych pod swoim adresem, ponieważ z tej konfrontacji Kandydat wyszedłby z tarczą.

Głos w dyskusji zabrał Pan dr hab. Grzegorz Koziel wskazując, że przedstawione

przez Pana dra Adriana Niewęglowskiego we wniosku habilitacyjnym osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i popularyzatorskie spełniają, a nawet znacznie przekraczają, wymagania określone w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm., dalej: u.s.t.n.), a zatem, w pełni poparł wniosek o nadanie Habilitantowi stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych. Dodał, że wskazany przez p. dr. Adriana Niewęglowskiego, jako główne osiągnięcie naukowe, przygotowany przez Niego rozdział LIX pt. „Prawa własności przemysłowej w spółkach handlowych”, stanowiący wyodrębnioną i oznaczoną w zakresie autorstwa część dzieła zbiorowego pt.: „System Prawa Prywatnego”, t. 14c, „Prawo własności przemysłowej”, pod red. R. Skubisza, Warszawa 2017, s. 865-1069, jest bez wątpliwości osiągnięciem naukowym w rozumieniu art. 16 ust. 2 pkt 3 u.s.t.n., w którym wyraźnie stwierdzono, iż osiągnięciem naukowym może być „część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego i stanowi znaczny wkład autora w rozwój dyscypliny naukowej” w rozumieniu art. 16 ust. 1 u.s.t.n. w zw. z art. 16 ust 2 pkt 3 u.s.t.n., tj. zarówno w rozwój prawa handlowego, w tym prawa spółek, jak i w rozwój prawa własności intelektualnej, w tym prawa własności przemysłowej. Rozdział LIX pt. „Prawa własności przemysłowej w spółkach handlowych” dotyczy materii dotychczas nieopisywanej w prawie polskim w formie kompleksowego monograficznego opracowania, czy też choćby jego części. Jest zatem pierwszą w literaturze polskiej pracą dotyczącą tej problematyki. Nie ulega wątpliwości, że Rozdział LIX pt. „Prawa własności przemysłowej w spółkach handlowych” autorstwa p. dr. Adriana Niewęglowskiego jest samodzielnym, twórczym, oryginalnym, nowatorskim i bardzo wartościowym opracowaniem stanowiącym znaczące osiągnięcie naukowe, a nie opracowaniem odtwórczym, porównywanym do podręcznika. Opracowanie to zostało napisane, jak wszystkie prace naukowe p. dr. Adriana Niewęglowskiego, prostym, zrozumiałym, przystępnym i precyzyjnym językiem, należycie pogłębione, a ponadto w odróżnieniu od niektórych opracowań stanowiących części prac zbiorowych, w tym także w ramach „Systemu Prawa Prywatnego...”, dodatkowo poprzedzone wprowadzeniem (w którym określono cele i tezy badawcze), a zakończone podsumowaniem (w którym zawarto najważniejsze wnioski wynikające z rozważań prowadzonych w opracowaniu). Należy poza tym podkreślić, że rozważania zawarte w stworzonym przez p. dr. Adriana Niewęglowskiego w rozdziale LIX pt. „Prawa własności przemysłowej w spółkach handlowych” mają wymiar międzygałęziowy, co jest bardzo istotną zaletą tego opracowania. Wymagało to od p. dr. Adriana Niewęglowskiego znacznie więcej wysiłku badawczego niż przy opracowywaniu typowej pracy z zakresu jednej gałęzi (dziedziny) prawa, w tym znajomości problematyki zarówno z obszaru prawa handlowego, w tym prawa spółek, jak i z zakresu ochrony własności intelektualnej, w tym własności przemysłowej, jak również zastosowania adekwatnej metodologii badawczej. Wysiłek i rzetelność badawcza Pana dr. Adriana Niewęglowskiego zaowocowały stworzeniem w pełni autorskiego opracowania, stanowiącego znaczące osiągnięcie naukowe, w odniesieniu do którego trudno formułować jakiegokolwiek poważne uwagi merytoryczne.

Pogląd Komisji Habilitacyjnej podważa znaczenie naukowe – jako osiągnięcia naukowego, w tym osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład autora w rozwój dyscypliny naukowej – wszystkich wyodrębnionych części opracowań zbiorowych, w tym opracowań typu „systemowego”, tj. nie tylko tych, które zostały zawarte w „Systemie Prawa Prywatnego”, ale także np. w „Systemie Prawa Administracyjnego...”, co jest nieuzasadnione. Narusza to Dobre Imię i Niekwestionowany Autorytet Naukowy, wybitnych przedstawicieli nauki oraz praktyki, którzy są Autorami, Redaktorami poszczególnych tomów, a także Redaktorami Naczelnymi danej, systemowej serii, co w przypadku „Systemu Prawa Prywatnego...” odnosi się do Redaktora Naczelnego prof. Zbigniewa Radwańskiego,

będącego Ikoną polskiej cywilistyki. Poza tym żaden z Członków Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym Pana dr. Adriana Niewęglowskiego, nie zajmował i nie zajmuje się problematyką ochrony własności intelektualnej, w tym ochrony własności przemysłowej, nie prowadzi prac badawczych w tym obszarze i nie posiada publikacji naukowych z tego zakresu. Być może w związku z tym, jak można odnieść wrażenie, po zapoznaniu się z treścią recenzji w postępowaniu habilitacyjnym oraz opiniami wyrażonymi podczas posiedzenia Komisji Habilitacyjnej powołanej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego w sprawie z wniosku p. dr. Adriana Niewęglowskiego zawartymi w protokole z tego posiedzenia, zadanie oceny obszernego i bardzo wartościowego zakresu osiągnięć p. dr. Adriana Niewęglowskiego, doprowadziło do podjęcia, w przekonaniu dr. hab. G. Koziela, w pełni nieuzasadnionej uchwały zawierającej opinię w sprawie odmowy nadania p. dr. Adrianowi Niewęglowskiemu stopnia doktora habilitowanego. Należy bowiem przy tym zwrócić uwagę, że w przypadku braku dostatecznej znajomości przez recenzenta, czy członka komisji habilitacyjnej obszaru ocenianej (w tym recenzowanej) problematyki, recenzent lub członek komisji habilitacyjnej może odmówić odpowiednio wykonania recenzji czy udziału w tej komisji (i w związku z tym wyrażania swojego stanowiska w tej sprawie). Jeżeli jednak w takiej sytuacji decyduje się na pełnienie funkcji recenzenta czy członka komisji, nie zwalnia go to, jak należy sądzić, po rozszerzeniu zakresu znajomości ocenianej problematyki, z obowiązku wykonania obiektywnej i rzetelnej oceny, co do której w analizowanym przypadku w odniesieniu do Członków Komisji Habilitacyjnej można mieć uzasadnione wątpliwości.

Głos zabrał Pan prof. dr hab. Leszek Leszczyński, który powiedział, że chce się odnieść do kwestii interpretacyjnej w ramach wykładni systemowej przepisów, które stanowią podstawę postępowania habilitacyjnego. Z faktu, iż sformułowanie art.16 ust. 2 pkt.3 ustawy wskazuje na możliwość oparcia postępowania na części pracy zbiorowej, która stanowi indywidualny wkład oraz z relacji tego przepisu do art.16 ust. 1 tej ustawy, który mówi o znacznym wkładzie, należałoby wyprowadzić obowiązek bardzo wyraźnego uzasadnienia, że ta część pracy zbiorowej, która stanowi formalnie indywidualny wkład (bo nie ma tu przecież mowy o współautorstwie), nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny. Z tego co było powiedziane, żaden z Recenzentów nie uzasadnił tego stanowiska w ten sposób. Niezależnie od stylu pracy redaktorów naczelných prac zbiorowych, rola redaktora nie polega przecież na merytorycznej ingerencji w poszczególne opracowania, w związku z czym nie może być też automatycznie zaprzeczony warunek indywidualnego, autorskiego wkładu autora takiego opracowania. Z punktu widzenia zatem tej relacji interpretacyjnej należy uznać, że w przypadku braku uzasadnienia odnośnie do niespełniania któregośkolwiek z tych warunków, należy uznać, że kryteria te z art.16 ust. 1 i ust. 2 pkt. 3 są wypełnione. Drugi systemowy element interpretacyjny to relacja pomiędzy kryterium art. 16 i art 26 ustawy. Wysuwanie argumentu, iż „rozdział w Systemie nie może być podstawą...” przy postępowaniu habilitacyjnym, a może być taką podstawą w procedurze postępowania o tytuł naukowy, nie da się uzasadnić żadnymi regułami interpretacyjnymi, skoro prawodawca w art. 26 wiąże nadanie tytułu profesora z osiągnięciami „znacznie przekraczającymi wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym”.

Głos zabrał Pan dr hab. Rafał Poźdźik, który zwrócił uwagę na kwestię pewnych wartości, które wpisują się w ślubowanie akademickie. Każdy ślubował wytrwałość, postępować w mądrości, przekazywać wiedzę, pracowitość, a przede wszystkim wytrwale dociekać prawdy i dawać jej świadectwo. Wyraził nadzieję, że przez to głosowanie zostanie wyrażone świadectwo, ponieważ w tej sprawie oprócz zaprezentowanych argumentów merytorycznych należy zaakcentować te wartości, które są częścią wspólnoty akademickiej.

Głos w dyskusji zabrał Pan prof. dr hab. Andrzej Kidyba, który stwierdził, że nie jest tak dobrze przygotowany do dyskusji jak przedmówcy i nie ma żadnego dokumentu, który

mógłby przedłożyć. Nie sądził, że trzeba było dokonać tyle wspólnych przygotowań do tej Rady Wydziału. Cała dyskusja dotycząca tego czy część Systemu może być uznana za podstawę postępowania habilitacyjnego i jej ton przesądza o tym, że strategia Rady Wydziału dopóki będzie funkcjonowała będzie taka a nie inna. Zwrócił uwagę, że ta dyskusja wygodnie przesunęła problem bardzo indywidualny na kwestię Systemu i przesunęła na obszary, które nie powinny być tu poruszane. A problem dotyczy konkretnej sprawy Pana dr A. Niewęglowskiego. Przywołane zostało nazwisko prof. Z.Radwańskiego tak jakby ktoś chciał kwestionować jego pozycję naukową. Tu jest problem dotyczący tego czy część w Systemie sporządzona przez Pana dr A.Niewęglowskiego spełnia określone kryteria. Kiedy rozpoczynała się dyskusja na temat wszczęcia postępowania habilitacyjnego Pan Profesor wskazał, żeby zostawić kwestię rozstrzygnięcia do dnia dzisiejszego. Sam podtrzymuje to co powiedział już wtedy, że praca nie spełnia wymogów uznania za rozprawę habilitacyjną. W momencie gdy Kandydat przyszedł do Niego z tym opracowaniem, powiedział mu to samo, że się na habilitację nie nadaje. Dlatego, że nie ma w niej żadnej tezy a jedynie podsumowanie stanu wiedzy. Okoliczność uzyskania przez dwóch profesorów z Wydziału tytułu profesora na podstawie Systemu również sprowadza całą dyskusję na boczny tor, bowiem uczestniczył w pracach zespołów o nadanie im tytułu naukowego i te opracowania miały charakter monograficzny. Nie należy mieszać spraw ogólnych z indywidualnym przypadkiem. Zwrócił uwagę na pewien precedens, z którym Rada Wydziału musi się liczyć w przyszłości, a chodzi o akceptowanie tego co się wydarzyło w postaci złożonych pism. Ze zdumieniem zobaczył pismo Pana dr Adriana Niewęglowskiego polemizujące ze stanowiskiem Recenzentów, co nie mieści się w procedurze habilitacyjnej. Uznał, że szkoda, że nie ma kolokwium habilitacyjnego, ponieważ kolokwium dałoby szybszą odpowiedź na wątpliwości które powstały. W tej konkretnej sprawie zgoda Rady na polemikę z Recenzentami i wskazanie na precedens, który gdzieś się wydarzył w innych okolicznościach jest problemem. Precedensem jest to co się dzieje w postępowaniu a nie to co próbowano powiedzieć. „Pogratulował” przygotowania pism złożonych do akt oraz identycznych sformułowań, które znalazły się w tych pismach co może budzić zdziwienie. Stwierdził, że niepotrzebna była dyskusja na temat dorobku bo dorobek jest jednoznacznie pozytywny. Być może Recenzenci nie odnieśli się do konkretnej sprawy tylko formułowali ogólne uwagi do części Systemu jako podstawy nadania stopnia doktora habilitowanego. Jego zdaniem praca Pana dr A. Niewęglowskiego nie spełnia ustawowych kryteriów, co potwierdziło stanowisko Recenzentów i komisji.

Członkowie Rady Wydziału zabierający głos w dyskusji wysoko ocenili dorobek naukowy Habilitanta i Jego główne osiągnięcie naukowe w postaci opracowania pt.: Prawo własności przemysłowej w spółkach handlowych” zamieszczone w tomie 14C „Systemu Prawa Prywatnego” pod redakcją prof. Ryszarda Skubisza. Wyrazili opinię, że Pan dr Adrian Niewęglowski spełnił wymagania określone w art.16 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Stwierdzili też, że Rada Wydziału nie powinna podjąć uchwały zgodnej z uchwałą opiniującą Komisji habilitacyjnej o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. Wyrazili pogląd, że Rada Wydziału po niepodjęciu uchwały o odmowie nadania Panu dr Adrianowi Niewęglowskiemu stopnia doktora habilitowanego, powinna podjąć uchwałę o nadaniu Panu dr hab. Adrianowi Niewęglowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych, z dyscypliny naukowej - prawo.